

"זה לא אותו דבר כמו שלימדו אותנו..."

הילית דותן

הילית היא מטפלת זוגית ומשפחתית, מגשרת, מנחת קבוצות ומתנדבת בחוש"ן.

כבר לפני שבאנו לאוויר העולם תכננו הרבה תוכניות לגבינו. איך רצוי שנתנהל בעולם הזה, מה יהיו ערכינו, באיזה מגמה נלמד בביה"ס, צבא, אוניברסיטה, עבודה רווחית, וכמובן שנקיים משפחה ראויה עם ילדים, פשוט נחת להורים שהרי רוצים את טובתנו...
כי ככה כולם רוצים, לא?

אז זהו, שמלבד הבדלים מסוימים בסדרי עדיפויות משפחתיים אף אחד לא אמר לנו שיכול להיות משהו אחר שיהיה טוב בשבילנו. זהו בסיס הציפיות שהכינו לנו. אחת הציפיות היותר ברורות, המבוססות ומקובלות על כולם הינה שברבות הימים נביא הביתה בן/בת הזוג מבני המין השני, נתמסד ובהמשך גם יצטרפו הצאצאים.
כך "לימדו" אותנו וכיאה לבני אנוש הרוצים להיות מקובלים ואהובים אימצנו ציפייה זו והפנמנו אותה עד שהפכה לחלק מהווייתנו.

עם התבגרותנו וחשיפתנו לסביבה רחבה יותר אנו מפתחים את העצמי שלנו שהוא בעל מאוויים הייחודיים רק לנו. מאוויים אלה לא תמיד תואמים את הציפיות החברתיות/משפחתיות. שהרי כיצד יתכן שכולם רוצים או צריכים אותו דבר?
יחד עם זאת, ועל אף מי שאנחנו קיים התת-מודע החברתי אשר הופנם כאמור עמוק בתוכנו.

בגיל הבגרות (לפעמים אף קודם או אחרי) כשנער או נערה מגלים כי אינם נמשכים לבני המין השני אלא לבני מינם קורה משבר קשה ולעיתים אף קשה משוא.

ראשית, ההכרה בשונות מבלבלת ומזעזעת את העצמי שהיה אמור לכאורה לבחור אחרת. רגע זה מעורר פחד ומשבר זהות פנימי אצל כל אחד בעוצמות שונות וייחודיות אך ללא ספק זהו רגע של משבר, פשוט שבר.

הרוב יתמודדו בהמשך דרכם אך לצערנו שליש מהמתאבדים בגיל ההתבגרות עושים זאת על רקע של גילוי ההעדפה המינית ופחד לחשוף זאת לחברה!!!
יהיו כאלה ש"יבחרו" במנגנוני הגנה של הכחשה והדחקה וימשיכו ללכת בתלם ולחפש בני זוג מהמין השני כדי לרצות את סביבתם תוך כדי התעלמות מצרכיהם האישיים. בשלב זה למעשה הם עדיין לא באמת נמצאים בהכרה בשונותם כיוון שהתת-מודע מגן עליהם.
כשהזהות המינית אכן מגיעה להכרה מגיע עימה האבל והאבדן על ציפיות החברה ועל כללי ההתנהגות הברורים והידועים וקשה לדעת איך ממשיכים הלאה. תחושת הבושה מציפה ואין עם מי לדבר וממי לקבל הנחיות כי "אני לא בסדר". תחושת פחד (שלא יגלו) מלווה בבדידות ומועקה- הפרט "נכנס לארון".
ב"ארון" אף אחד לא רואה, לא שומע ולא יודע, מלבד הפרט הסגור במקום חנוק.

השלב הבא מגיע כאשר השהייה ב"ארון" נעשית בלתי נסבלת ולרוב מלווה בתחושה שאין מה להפסיד, הכל עדיף מאשר לחיות בשקר. ה"ציאה מהארון" מוציאה את הסוד הגדול החוצה למשפחה, חברים ולמי שיבחר.

* שלב זה יעשה רק על-ידי הפרט כשהוא מוכן לכך ושלם עם עצם היותו/ה הומו/לסבית. לכן, לעולם אל לנו

לזרז או לספר במקומו (ההשלכות יכולות להיות חמורות מאד).
ה"ציאה מהארון" מחייבת אומץ להתמודד עם חוסר ודאות כיצד יגיבו הסובבים אותנו. על אף התמודדויות עם קונפליקטים כמעט תמיד יחוש הפרט לאחר מכן הקלה גדולה.

מרגע שהידיעה יצאה לאוויר העולם הפרט מקבל על עצמו את ההגדרה (הומו/לסבית/ביסקסואל/טרנסקסואל) ומתחיל לבנות את עולמו סביב ההגדרה ביתר קלות.

השלב האחרון הינו שלב ההשלמה עם הזהות המינית. הפרט מרגיש אדם שלם כך שהתעסקותו עם הנושא קטנה והוא מבין כי זהותו מורכבת מחלקים רבים (עיסוק, לאום, מגדר, ועוד..), לא רק מהעדפותיו המיניות. הגיע הזמן לנוח ולעסוק בחיים דרך הפריזמה המגוונת של כל התחומים ובלבד שהפריזמה באה מהעצמי האמיתי.

- חשוב לציין כי כל אינדיווידואל עובר את השלבים מעט שונה ואף יש כאלה שלא מגיעים לכל השלבים.

לסיכום, חשיבות האינטראקציה בין הפרט לסביבתו הינה מכרעת- כולנו כבני אדם השואפים להיות נאהבים ומקובלים על-ידי סביבתנו. להיות הומוסקסואל/לסבית/ביסקסואל/טרנסקסואל משמעו להיות שונה ולא לעמוד בציפיות הבסיסיות ביותר. גילוי פנימי של עובדה זו יוצרת תמיד אכזבה אישית, פחד מאי-קבלה, ניכור ואף אכזבה של אלו היקרים לנו. גם לאחר ההשלמה עם הזהות המינית ישנם לא מעט קשיים. העובדה שיש בחברה מספר לא מועט של אנשים עם העדפה מינית שונה הינה עובדה קיימת משחר ההיסטוריה, לכן מחובתנו כחלק מחברה - להיות קשובים ורגישים לצרכי זולתנו באשר הם ולא לנסות להתאימם לתבנית אותה בנינו לכולם.